

Per què no la República Valenciana?

[Aquest document ha estat presentat pel partit RV/PVE als partits marxistes PCPE, MDT, PCPV, PSAN i PCEml per a ser debatut en la taula organitzada per l'ACR Constantí Llobart amb el títol **Per què no la República Valenciana?** el divendres 16 de desembre del 2011, a la Societat Coral el Micalet a València. El PSAN i el PCEml, han declinat la participació com a ponents]

1. Les repúbliques plantejades a la Comunitat Valenciana

Els súbdits del *Reino de España* que a la Comunitat Valenciana es manifesten republicans, reivindiquen o plantegen les següents propostes polítiques republicanes:

- (1) la recuperació de la legitimitat de la **II República española**
- (2) l'assoliment d'una **III República española...**
 - **federal**
 - **confederal**
 - **democrática de trabajadores y federal**
 - **popular y federativa**
- (3) l'assoliment d'una **República catalana**, de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó¹
- (4) l'assoliment d'una **República popular² i federada dels Països Catalans**
- (5) l'assoliment d'una **República valenciana**.

Qualsevol d'elles, nosaltres entenem, ha de ser assolida pel triomf democràtic d'àmplies majories que, en els parlaments respectius, restituisca o proclame el nou règim republicà.

1.1 El plantejament del nacionalisme espanyol a la Comunitat Valenciana

Les propostes (1) i (2), els seus promotors les emmarquen en un àmbit de sobirania definit pel '*pueblo español*' de la '*Nación española*' que contempla el territori de l'actual Estat espanyol, anomenat *Reino de España*. El seu assoliment exigiria guanyar democràticament el parlament espanyol.

¹ La *República catalana* té dos accepcions. Per un costat, la majoria de catalans republicans l'entenen com Macià la va definir en la Constitució de l'Havana i emmarcada territorialment en el que ara és la Comunitat Autònoma Catalana. Però molts valencians de 'Nació catalana' l'entenen territorialment de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó, allò que anomenen la 'Nació catalana, Catalunya o Països Catalans' que territorialment a l'Estat espanyol serien les Comunitats autònomes Catalana, Valenciana, de les Illes Balears i part de la d'Aragó.

² En el document de l' MDT '*Cap a la república dels Països Catalans*' aquesta república apareix denominada com *República Socialista* (pàg. 3), *República popular i federada dels Països Catalans* (pàg.5), *República Federada dels Països Catalans* (pàg. 9) i *República Independent i Federada dels Països Catalans* (pàg. 11)

En els estatuts del *Partido Comunista de los Pueblos de España* (PCPE) es llegeix:

El PCPE considera que la instauración del socialismo y el comunismo en el Estado español, objetivo fundamental del Partido, pasa por la realización y consolidación de una revolución democrática, antimonopolista, antioligárquica y antiimperialista, pronunciándose por la unidad de todas las fuerzas de la izquierda social y política en un programa común, sobre la base del reconocimiento de todos los derechos de las nacionalidades incluido el derecho a la autodeterminación y cuya propuesta sea la construcción de una República Confederal fundamentada en el principio leninista de unión voluntaria de pueblos libres.

Per la seua banda en els Estatuts del Partit Comunista del País Valencià (PCPV) podem llegir:

DOCUMENTO DE ESTATUTOS XI CONGRESO DEL PCPV
València, 23 y 24 de enero 2010

Article 1. El Partit Comunista del País Valencià

(...)

és un partit de classe, revolucionari, feminista, laic i republicà.

Article 2. Principis del PCPV

(...)

El PCPV impulsarà, com a tret fonamental de la seva activitat política, la defensa de les llibertats nacionals del País Valencià en especial en tot allò que fa referència a la llengua, cultura, mitjans de comunicació propis i autonomia política i financera dins el marc d'un Estat de caràcter Federal.

Article 3. Els símbols del Partit.

El PCPV utilitza com a símbol la bandera vermella amb la falç i el martell i les sigles PCPV. Les nostres senyes d'identitat nacional també apareixeran en el símbol.

(...)

Als seus actes acompanyarà a la bandera vermella la bandera de la República.

I en el seu XI CONGRÉS PCPV, 24 gener 2010, que reproduïm en l'**Annex 1** podem llegir:

La República Federal ha de construir-se sobre els principis de llibertat, igualtat i solidaritat.
Llibertat en les relacions polítiques, descansant sobre la lliure voluntat de tots els pobles i potenciant l'autorganització social a tots els nivells per a la gestió dels assumptes col·lectius. El dret d'autodeterminació, com dret constituent basat en la sobirania popular, no ha de reduir-se a una decisió puntual sobre la vinculació a l'Estat i a l'exclusió de la violència per a separar-se o mantenir-se units, sinó que ha d'exercir-se quotidianament per a desenvolupar l'autogovern i la lliure cooperació entre els pobles, no sòls dins del àmbit de l'Estat, sinó en el marc d'Europa i per a la cooperació solidària amb tots els pobles del món. En aquest sentit, propugnem que el País Valencià s'articule políticament amb altres territoris amb els que comparteix llengua, història i cultura; tot això dins un Estat Espanyol federal i, més enllà, dins una Europa Federal, desenvolupant, a més, lligams de cooperació federal en l'àmbit internacional, imprescindible per abordar

tasques inajornables com la lluita contra la fam i contra el canvi climàtic, la regulació de les relacions financeres o l'eliminació dels paradisos fiscals. Es tracta, en definitiva, que les decisions siguin preses en l'àmbit corresponent al problema que es tracte.

Per la seua banda el *Partido Comunista de España* en el *Documento Base para la Conferencia Republicana del PCE* que reproduïm en l'**Annex 2** podem llegir:

1. El Estado Federal que propugnamos es uno; es decir que cimienta su unidad en la voluntad libremente consentida de quienes lo integran y siempre en el marco de la Constitución republicana.
2. Los gobiernos de los Estados o Comunidades, los Ayuntamientos y el Gobierno Federal son todos Estado. No cabe entre ellas una relación bipolar de poder a poder.

En el mateix document el PCE es planteja com assolir aquesta III República espanyola

III-¿Cómo alcanzamos la III República?

La III República no existirá si no comenzamos lo que se llama un Proceso Constituyente que parta de la ciudadanía y vaya generando el apoyo suficiente en torno al proyecto republicano.

Para mejor situar dicho proceso se deben hacer una serie de consideraciones.

1. La diferencia existente entre lo que se llama Constitución Formal y Material es la misma que hay entre el texto con su articulado y los poderes y fuerzas que la hacen posible o imposible de cumplir. El proceso constituyente que se propone consiste en ir construyendo Constitución Material a la vez que se debate sobre la Formal.
2. El Proceso Constituyente debe partir de una idea clave: la ciudadanía es el sujeto primordial de la Política, sobre todo en esta tarea. Los partidos políticos y otras organizaciones están para ayudar a esta tarea. Y lo deben hacer con sus militantes (que obviamente son ciudadanos) sus infraestructuras, su experiencia y sus aportaciones políticas tanto teóricas como institucionales.
3. El objetivo es conseguir que la futura Constitución se vaya elaborando en sus líneas maestras a través del debate ciudadano. En la medida que sus líneas y ejes vertebradores tengan el respaldo la República se irá abriendo paso.
4. En consecuencia, la República y el Proceso Constituyente que conduce a ella tienen como referencia su factibilidad como Alternativa Ética de Estado
5. Esta propuesta es una propuesta para iniciar la discusión y la concienciación en lo concreto. Ni siquiera la bandera, el himno o el nombre (española, hispánica, ibérica) pueden darse como algo terminado o indiscutible.
6. Planteamos que como primera medida se deben organizar unos Estados Generales de la República, abiertos a la ciudadanía pero bien preparados, a fin de lanzar la idea republicana.

Aquest full de ruta del PCE per assolir la *República española*, és el que de manera semblant també podria ser utilitzat com a guió pels sobiranistes valencians republicans per assolir la República valenciana.

1.2 El plantejament del nacionalisme català a la Comunitat Valenciana

Les propostes (3) i (4), els seus promotors les emmarquen en un àmbit de sobirania definit pel 'poble català' de la 'Nació catalana' o 'Països Catalans' de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó que abraçarien les actuals Comunitats Autònomes de Catalunya, València, Illes Balears i part de la d'Aragó. En els textos del seus promotors no concreten amb nitidesa com assolir aquesta República.

Per a l'MDT en el seu escrit '*Cap a la república dels Països Catalans*' podem llegir:

Es tracta, doncs, de la construcció d'un sistema polític que és democràtic i sorgit de la voluntat popular de manera directa, amb estructures construïdes des de la realitat de base. La democràcia directa i participativa és un element fonamental de la cohesió i la construcció nacional. Des del punt de vista representatiu, una de les primeres expressions polítiques d'aquest nou sistema democràtic que ens ha de portar a la llibertat col·lectiva ha de ser la construcció de l'**Assemblea de Representats Electes dels Països Catalans**, organisme sorgit de la voluntat popular, que fonamentant-se en el dret d'Autodeterminació es proposi dinamitzar els actes de sobirania necessaris i estimular el debat entorn de les Bases Constitucionals de la nació catalana, tot preparant el terreny per a la creació d'un **Consell Nacional del Poble Català**, representació unitària i directa del moviment popular per l'autodeterminació i la independència que s'anirà desplegant.

A continuació en el mateix document, en l'apartat titulat *La unió federada dels Països Catalans* podem llegir:

Com a conseqüència del que hem exposat anteriorment el nou instrument polític col·lectiu és sorgit de la federació del conjunt d'expressions de la realitat nacional que comparteixen un mateix projecte.

Actualment totes les persones que són sensibles a la llengua i a la cultura catalanes, i aquelles que per conviccions democràtiques respecten els drets col·lectius, reconeixen que els Països Catalans són el marc geogràfic del col·lectiu nacional català. Tot i assumir l'existència dels diferents nivells de consciència política que s'han desenvolupat al si del nostre país com a conseqüència de processos històrics diversos, es parteix de la necessitat de defensar la unitat de la llengua i de la cultura catalanes, i de l'acceptació bàsica del fet que la nostra col·lectivitat cultural i identitària immediata s'estén arreu dels Països Catalans, entre els quals s'ha de desenvolupar un sòlid mercat lingüístic i cultural comú si volem mantenir i enfortir la nostra especificitat, si volem garantir la nostra pervivència. Aquest objectiu d'abast nacional només és possible per mitjà d'una República federada dels Països Catalans i el primer pas per a aconseguir-la, com hem assenyalat més amunt, és la defensa del dret d'autodeterminació, o el que és el mateix, el dret de decidir per a la nació catalana.

Els Països Catalans sense exclusions són el marc nacional i el territori on desenvolupem el nostre projecte. Arreu on existeix la nació catalana (població nacional amb la possibilitat d'identificar-se amb la pervivència de la nostra llengua i la cultura que s'hi ha anat desenvolupant) cal defensar el dret d'autodeterminació, el dret d'organitzar-nos segons la nostra voluntat col·lectiva. Els demòcrates i els republicans d'arreu dels Països Catalans hem de defensar l'aplicació d'aquest dret arreu de la nació sense excepció, independentment del nivell de consciència aconseguit en cada moment. En el territoris amb menys consciència, haurem de saber fer arribar el nostre projecte nacional i social com un projecte encoratjador, veritablement democràtic, descentralitzador del poder polític i socialment més avantatjós i il·lusionador, en definitiva connectat amb les aspiracions de les classes populars.

La nostra lluita, doncs, no ha de cessar fins que el dret d'autodeterminació sigui exercit arreu dels Països Catalans i la consciència nacional s'hi hagi pogut desplegar amb tota la seva plenitud, sense restriccions ni repressions coactives. En aquesta lluita prolongada cal preveure, però, la possibilitat que, des del punt de vista tàctic, hàgim de portar a terme la construcció de la República Federada dels Països Catalans a partir de la conquesta de la independència en algun dels territoris històrics de la nostra nació, seguint els avanços concrets de la lluita, sense condicionar així aquesta conquesta a aquell moment en què el nivell de consciència i de mobilització permeti una consulta única i general en tot el territori nacional, conjuntament i d'un sol cop.

Ara bé, tot i preveure que en el futur hi pugui haver ritmes diferents en l'exercici del dret d'autodeterminació, cal treballar des d'ara mateix perquè el procés sigui el màxim d'homogeni possible arreu de la nació. En aquest sentit, esdevé ineludible i inajornable que les organitzacions, plataformes i entitats que comparteixen aquest objectiu no redueixin l'abast del seu projecte polític a un territori històric i que, consegüentment, s'organitzin a nivell dels Països Catalans.

Per la seua banda el PSAN, en els seus documents no pregonen el tema republicà, sols fan referències històriques a la República catalana de Macià o a la memòria històrica. En l'**Annex 3** reproduïm els acords entre el PSAN i Solidaritat Catalana per la Independència respecte al seu Manifest pactat, Tant en els acords com en el Manifest, en cap moment apareix la paraula República.

Recollim a continuació com a bases ideològiques allò que Josep Guia va dir en una trobada de Formació i Organització a Poblet, (6-7 de març de 2004):

Girar-se d'espatlles envers Madrid i distanciar-se'n, tant com sigui possible, ha d'anar acompanyat d'una política decidida d'enfortiment de la nació pròpia, d'afirmació de la unitat nacional. Són les dues cares d'una mateixa moneda: l'afebliment de l'estat de la nació espanyola, d'una banda, i l'enfortiment de la unitat nacional catalana, d'una altra. Aquest és un eix definitori, inexcusable, de tota política independentista. Fins al punt que un veritable independentista és reconeix més aviat per tenir clar l'àmbit nacional complet i actuar-hi en conseqüència que no per reclamar, amb més o menys efusió verbal, una independència territorialment indeterminada. I per a la política, com per a la cultura i per la vida, també val aquell vell eslògan que diu: tot d'àmbit nacional, de fet o potencialment, és a dir, que tot ha de ser, o ha de pretendre arribar a ser, d'àmbit nacional. Quan parlem d'àmbit nacional, ho diem perquè sigui de forma fefaent, no retòrica. Així, per exemple, preconitzar polítiques institucionals "de Països Catalans" a través de l'acord dels diferents governs autònoms són bufes de pato, perquè aquest supòsit tard o mai es donarà. Una xarxa nacionalment unitària de caire institucional s'ha de fer, en tot cas, a partir de les institucions que hi siguin assequibles, que en un lloc (al centre de la nació) podrà ser un govern autònom, en un altre (cap a la perifèria) una diputació i en un altre un ajuntament, però mai no deixant de marcar el mapa complet per mor que no hi trobem, en alguna parcel·la autonomitzada, la institució del nivell corresponent. És el cas de la Institució Ramon Llull, per a la projecció exterior de la llengua i la cultura catalanes, on la Generalitat de la plaça de sant Jaume de Barcelona ja pot esperar asseguda que hi entre la Generalitat del carrer de cavallers de València, mentre que podrien entrar-hi molts ajuntaments valencians; igualment, si el govern de les Illes se'n desentén finalment, podria apuntar-s'hi el Consell Insular de Mallorca o el de Menorca; i també l'ajuntament de Perpinyà, si no és possible comptar-hi amb el Consell General del departament dels Pirineus Orientals, i l'ajuntament de Fraga, etc., per tal que, en major o menor grau de vinculació institucional, tot el territori del català hi participi, de cara a una correcta internacionalització de la nostra llengua i cultura. Si a la perifèria, la catalanitat institucional no hi dóna més que per a un ajuntament, doncs això és el que tenim.

En altre apartat del mateix document, en referència a la consulta per la independència de tota la 'Nació catalana', on no s'especifica com, ni qui convocaria la consulta, diu:

La meua proposta, formulada de forma oberta al debat i al consens, és que el cens del poble català, subjecte dipositari del dret d'autodeterminació, hauria de ser el cens del poble catalanoparlant.

Aquestes propostes polítiques independentistes estan emmarcades en un marc identitari i cultural, basat en la llengua. Com diuen els seus textos l'àmbit cultural marca l'àmbit polític. I si el primer, l'àmbit cultural o identitari és feble en conseqüència l'àmbit polític també, llavors, amb resignació ens diuen:

Si a la perifèria, la catalanitat institucional no hi dóna més que per a un ajuntament, doncs això és el que tenim.

1.3 El plantejament republicà de l'independentisme valencià

La proposta (5), els seus promotors l'emmarquen en un àmbit de sobirania definit pel 'poble valencià' que és definit, dins de l'actual Comunitat Autònoma Valenciana, com **els residents d'Oriola a Vinaròs, siga el que siga el color de la seua pell, la parla dels seus pares o la seua condició jurídica.**

Antecedents.

El 14 de novembre del 2004 l'ACR Constantí Llombart llança la següent proposta:

Reunits en assemblea, el 14 de novembre del 2004 a la ciutat de València, els i les membres de ***l'Associació Cultural i Republicana Constantí Llombart***

ACORDEN:

1. Reafirmar-se en la defensa d'un projecte polític per al País Valencià:
 - Sobiranista
 - republicà d'esquerres
 - de lliure Confederació amb Catalunya i les Illes Balears.
2. En uns moments en què els republicans espanyols estan organitzant-se i desplegant un seguit d'iniciatives per fer possible la III República espanyola on contempen, sense especificar, el dret d'autodeterminació dels pobles, ***l'associació Constantí Llombart*** creu necessari plantejar a les forces polítiques i socials, que es consideren valencianes, republicanes i no espanyoles, així com a qualsevol persona interessada, la unió tàctica dels valencians no espanyols, per anar marcant la nostra línia republicana: valenciana i sobiranista.
3. En aquest sentit proposem un document de discussió que hem titulat: ***"Per la sobirania del poble valencià i la seua plasmació legal: la Constitució Valenciana i la República Valenciana"*** i que a continuació reproduïm:

Per la sobirania del poble valencià i la seua plasmació legal: la Constitució valenciana i la República valenciana.

> Per la sobirania del poble valencià

Els valencians i valencianes que no acceptem l'anomenada "nació espanyola" com la nostra nació, ni la seua Constitució, ni el seu subjecte de sobirania i aspirem a una societat valenciana lliure, democràtica i sobirana per a decidir allò que millor ens convinga, volem plantejar aquesta aspiració, obertament i en el temps, als nostres conciutadans del País Valencià per a fer-la, en un futur, majoritària i expressió de la voluntat general.

Que el poble valencià siga el nostre i únic subjecte de sobirania significa que els valencians puguem exercir les facultats, aquelles que decidim que ens donem a nosaltres mateixos, amb llibertat i amb autoritat completes, sense intervenció ni control d'organismes exteriors. És en aquest sentit que els sobiranistes valencians proclamem, com a objectiu polític, que el País Valencià, el poble valencià, ha de donar-se lliurement la seua llei de lleis: la Constitució valenciana.

> La Constitució valenciana: plasmació legal de la sobirania

La Constitució valenciana, que nosaltres, valencians i valencianes sobiranistes, volem lliure, igualitària i solidària, ha de ser la llei per damunt la qual no pot haver-ne una altra, i a la qual sols hem de ser lleials, llei que només pot ser referendada pel poble valencià sobirà.

> Decidir lliurement el nostre futur i les nostres dependències

Des dels distints partits ens plantegen als valencians noves i legítimes propostes d'articulació territorials. D'un costat amb els territoris que compartim la mateixa llengua, és a dir, amb Catalunya i les Illes Balears. D'altre costat els republicans espanyols, amb la proposta que ens fan, d'una "Espanya federal". Finalment la d'una Europa unida.

La Constitució valenciana que propugnem ha de deixar oberta, a partir de la nostra sobirania, la concreció d'aquestes relacions o de qualsevol altra. Els pactes del poble valencià sobirà amb aquests àmbits, ja siga els Països Catalans, l'Estat espanyol o la Unió Europea, seran acords que sempre estaran legalment per sota del pacte que entre nosaltres els valencians ens haurem donat lliurement i sobiranament amb la nostra Constitució valenciana.

Per als sobiranistes valencians és fonamental l'assoliment de la sobirania del poble valencià amb l'aprovació de la Constitució valenciana perquè entenem que hem de ser nosaltres, i no altres, els qui hem de decidir sobre el nostre futur i sobre tot allò que ens afecte. Sense aquest assoliment de la plena sobirania dels valencians, ara, adés o en el futur, qualsevol acord del parlament espanyol el contemplem com fet al marge del poble valencià i, en conseqüència, imposat per un subjecte de sobirania aliè al nostre.

> La República valenciana

La proposta de Constitució valenciana que plantegem, la carta magna dels valencians amb sobirania plena, contempla el País Valencià com una República valenciana de treballadors de tota mena que s'organitza en règim de llibertat, igualtat i fraternitat. Però, aquest reconeixement de facto, de la plena sobirania dels valencians que volem plasmar en la Constitució i la República valenciana, sols podrà ser possible si les forces sobiranistes i republicanes, elegides democràticament, són majoria al País Valencià i s'organitzen en el nostre parlament com a Corts Constituents per a proclamar aquest nou marc polític. Aquesta és la proposta que els sobiranistes valencians fem perquè esdevinguem plenament sobirans per a decidir allò que millor ens convé.

> Pel front / convenció sobiranista

Som conscients que aquest objectiu se'ns presenta, a hores d'ara, fora de tota expectativa; com inabastable. Però aquesta és la nostra voluntat política a la que cap coacció es farà renunciar i que entenem possible perquè una majoria de valencians i valencianes ho percebran com útil i necessari cara al futur. Ni cal dir que és una tasca que ultrapassa la responsabilitat d'un sol partit. Per això fem des d'ací una crida a totes les persones, forces sobiranistes i republicanes del País Valencià, tant partits polítics com sindicats i col·lectius socials, perquè comencem a treballar ensems en aquest projecte, units en un front / convenció sobiranista, per tal de dotar el nostre país d'un nou marc jurídic que ens permeta deixar de ser un país —si més no percebut pels sobiranistes que avui som— militarment ocupat, econòmicament espoliat, ecològicament agredit, culturalment bandejat i políticament sotmès.

A aquesta crida de l'ACR Constantí Llombart van respondre, el 28 de juny de 2006, Esquerra Nacionalista Valenciana i l'associació valencianisme.com; però el document inicial proposat és modificat, amb la eliminació de la referència a la "lliure Confederació amb Catalunya i les Illes Balears" i s'assumeix la senyera històrica d'Esquerra Valenciana de l'any 1933 com a bandera de lluita per reivindicar la República Valenciana. Aquestes tres organitzacions signen eixe dia la que podem dir és la primera declaració del sobiranisme valencià republicà amb el Manifest que reproduïm en l'**Annex 4** i on s'acorda la creació de la plataforma republicana SOBIRANIA VALENCIANA. Amb posterioritat es va també suprimir de l'acord unitari el caràcter d'esquerra d'aquesta República. Així doncs el projecte polític unitari proposat per al País Valencià, el ciment que els uneix, és: sobiranista i republicà. El caràcter d'esquerra o la concreció de les propostes confederals amb altres estats sobirans, restava en els programes de les formacions que ho reivindicaren. En el Manifest, la Constitució valenciana que es proposa ve definida amb les següents característiques .

> La Constitució de la República Valenciana: plasmació legal de la sobirania

- Ha de ser la llei per damunt la qual no pot haver-n'hi una altra.
- Només ha de ser referendada pel poble valencià sobirà.
- Contemplarà el País Valencià com una República de ciutadans i ciutadanes de tota mena que s'organitza en règim de llibertat, igualtat i fraternitat.
- Ha de deixar oberta la possibilitat de concretar relacions polítiques amb d'altres territoris sobirans.

El 4 de març del 2007 el sobiranisme valencià republicà va rebre un important reconeixement en la I CONVENCIÓ PER LA REPÚBLICA AL PAÍS VALENCIÀ organitzada per la Coordinadora del País Valencià per la República. En l'**Annex 5** reproduïm els acords. En ells cal destacar en el seu 'Manifest' aprovat, el següent:

LES NOSTRES REIVINDICACIONS.

-PER LA SOBIRANIA.

Diferents sensibilitats conviuen i treballen ensems en la Coordinadora, entre elles les que plantegen un marc estatal per a la República i les que defensen un àmbit republicà valencià. El moviment per la III República es pronuncia pel reconeixement del dret dels pobles de l'Estat, també del valencià, a l'autodeterminació, la qual cosa implica la sobirania del nostre poble per a decidir sobre la seua relació amb la resta de pobles de l'Estat. Al mateix temps, el moviment republicà sobirà per la I República valenciana, es pronuncia per la sobirania del poble valencià per damunt de la qual no n'hi ha d'altra.

Al País Valencià els republicans ens manifestem pel reconeixement de la unitat de la llengua i l'establiment d'acords de col·laboració amb els pobles de la resta de l'àmbit lingüístic.

I també en la 'Declaració' aprovada en la Convenció es diu:

El dret dels valencians i la resta dels pobles a lluitar per la llibertat sense domini, la igualtat sense privilegis i la fraternitat sense condicions. És a dir, el dret dels valencians per assolir la República i la sobirania política per organitzar-nos en un règim democràtic amb un sistema social just que la faça possible. El dret dels valencians a crear llaços fraternals amb catalans, aragonesos, castellans i amb tota la resta de pobles de la humanitat. El dret dels valencians a renunciar a la violència i a la guerra per dirimir els conflictes humans.

El 29 novembre 2008, ENV, Estat Valencià, RV/PVE, l'ACR Constantí Llombart i la plataforma SOBIRANIA VALENCIANA, signen un document estratègic dels republicans sobiranistes valencians: PER LA REPÚBLICA VALENCIANA EN UNA REPÚBLICA GLOBAL que reproduïm en l'**Annex 6**

L'u de desembre del 2009 a l'Hotel Inglés de València els partits ENV i RV/PVE presenten el document la '*Proposta del sobiranisme valencià republicà*' que reproduïm en l'**ANNEX 7**. En ell es planteja un republicanisme valencià sobiranista no identitari on el 'poble valencià' és definit com **els residents d'Oriola a Vinaròs, siga el que siga el color de la seua pell, la parla dels seus pares o la seua condició jurídica**. I on les principals raons per esdevenir independents no són fonamentalment històriques, ni culturals, ni identitàries, les raons han de ser de futur. Seran, diu el document:

les que sorgiran de la necessitat que el poble valencià –recordem, els residents d'Oriola a Vinaròs, siga el que siga el color de la seua pell, la parla dels seus pares o la seua condició jurídica– tindrà per dotar-se d'un Estat **garantista**, perquè el voldran just; **comunitari** perquè el voldran sentir com a propi i **republicà** perquè el voldran democràtic. Un Estat amb un projecte de societat pel qual al poble valencià li compense lluitar per aconseguir-lo i aplicar-lo en aquest territori de la Mediterrània Occidental que va del Sènia al Segura, que les lleis dels ocupants anomenen Comunitat Valenciana i nosaltres, independentistes valencians, l'anomenem País Valencià.

Aquesta proposta (5) exigeix guanyar democràticament el parlament valencià, el nostre. El full de ruta per assolir-lo es va plantejar en el parlament que Víctor Baeta va fer a l'Ermita de Sant Jordi, el darrer diumenge d'octubre del 2009 que a continuació transcrivim:

FULL DE RUTA DELS SOBIRANISTES VALENCIANS REPUBLICANS

El Darrer Diumenge d'Octubre al Puig és la prolongació reivindicativa i política de la commemoració històrica del 9 d'octubre a València, el dia en què els valencians commemorem la fundació, des de 1239, del Regne de València en el mapa polític del món occidental.

És una prolongació política i reivindicativa perquè en 1707 ens van esborrar d'aquest mapa i els sobiranistes valencians reivindicuem tots els anys, el darrer diumenge d'octubre, assolir un Estat lliure i sobirà, a Europa i el món.

Som un país ocupat, però no vençut. La nostra presència ací i la nostra determinació per assolir la sobirania valenciana, ho demostren.

Ocupants i col·laboradors s'afanyen perquè desistim de la nostra determinació. Ens emboliquen en les seues espúries regles de joc i ens volen amagar que la seua i única base jurídica per a la nostra condició de colònia espanyola és "*el justo derecho de conquista*" i la prolongació, en el temps, del seu Estat d'excepció.

Al País Valencià, ni Estat de dret, ni democràcia, encara que de manera encoberta: ocupació, domini i Estat d'excepció és el que tenim els valencians des de 1707.

Com podem guanyar? Com podem alliberar-nos?

Com podem mobilitzar els valencians per assolir el nostre lloc al món, per assolir la Sobirania Valenciana?

1. Amb dirigents sobiranistes amb determinació per l'alliberament i disposats a fer front a la legalitat dels ocupants. Amb dirigents que es desempalleguen de la mentalitat d'esclaus i transmeten al poble valencià l'orgull de ser homes i dones lliures en un País Valencià lliure i sobirà. Amb dirigents sobiranistes que plantegen amb nitidesa l'objectiu alliberador i assenyalen sense por els dominadors, els ocupants i els col·laboradors a vèncer.
2. Oferint a tot resident d'Oriola a Vinaròs – **sigu el que sigu el color de la seua pell, la parla dels seus pares o la seua condició jurídica – un projecte de societat, comunitari i republicà, que li compense lluitar per ell i aplicar-lo en aquest territori de la Mediterrània Occidental que va del Sènia al Segura**. Els residents d'Oriola a Vinaròs, només esdevindrem ciutadans valencians, si som reconeguts internacionalment, si assolim l'Estat Valencià, la **República Valenciana**.
3. **Anant a la conquesta democràtica de les actuals institucions colonials: el parlament colonial valencià i els ajuntaments colonials. I en guanyar-los, proclamar unilateralment l'acabament de l'Estat d'excepció i la proclamació de l'Estat valencià, de la República Valenciana**, creant un conflicte polític en Europa pel nostre reconeixement com Estat lliure europeu i per la repressió que patiran els representants sobiranistes conseqüents que s'enfronten a la legalitat dels ocupants.
4. Coordinant-nos amb altres moviments d'alliberament i republicans del terminal Imperi del Regne d'Espanya.

Aquest és el full de ruta que els sobiranistes valencians republicans plantegem per organitzar el poble valencià per assolir l'alliberament i la independència del País Valencià.

Plataforma republicana SOBIRANIA VALENCIANA

2. El republicanisme espanyol i el català en mans dels nacionalismes identitaris

2.1 El republicanisme espanyol a la Comunitat Valenciana en mans del nacionalisme espanyol

L'article 2 de la Constitució espanyola de la segona restauració borbònica —article metafísic per la seua vocació d'absolut, inamovible i etern— consagra la *Nación española* i recorda que els valencians no som sobirans, que no podem decidir per nosaltres mateixos i que estem supeditats políticament a l'Espanya sorgida dels decrets de *Nueva Planta* en 1707. En això coincideix fil per randa amb la constitució de la II República espanyola de 1931 (**Annex 8**) i en tota la resta de constitucions espanyoles sorgides des de la *Constitución de Cádiz* en 1812, on la '*Nación española*' i *España* adquireixen caràcter jurídic-polític per primera vegada..

Alguns valencians només som espanyols —del *Reino de España*— per imperatiu legal. Ho som des que als valencians, al temps que als aragonesos, ens esborraren del mapa polític d'Europa el 29 de juny de 1707. Des que els borbons, per la força de les armes i "*por justo derecho de conquista*", van decidir que esdevinguérem Castella i que aquesta fóra rebatejada en 1812 com l'actual *España*, la indissoluble, la indivisible. És a dir l'eterna. El sistema solar desapareixerà i aquesta Espanya, vagarà per l'Univers, unida i indivisible, per tots els temps.

Els espanyols que reivindiquen la III República espanyola ens diuen que una altra Espanya és possible. Diuen reconèixer el dret d'autodeterminació dels pobles. Però en el nostre territori, el País Valencià, no fan res, perquè **els valencians esdevinguem republicans**, sobiranament republicans. **Sols podem ser republicans si som espanyols**. Les seues formacions polítiques supediten el seu republicanisme al nacionalisme espanyol borbònic. El seu subjecte de sobirania sols és el poble espanyol. És un republicanisme hereu de l'antivalencià decret borbònic de *Nueva Planta* del 1707.

2.2 El republicanisme català en la Comunitat Valenciana en mans del catalanisme identitari i cultural.

Cal dir de bestreta que l'únic republicanisme polític català que històricament ha estat reivindicat amb l'objectiu de la instauració d'un Estat català, d'una República Catalana, va ser el de **Francesc Macià**, una acció republicana definida en la CONSTITUCIÓ PROVISIONAL DE LA REPÚBLICA CATALANA aprovada per l'Assemblea Constituent del Separatisme Català reunida a l'Havana durant els dies 30 de setembre, 1 i 2 d'octubre de 1928. Territori i ciutadania venen definits pels títols III i IV de la constitució de l'Havana i que a continuació transcrivim:

Títol III DEL TERRITORI CATALÀ

Article 5. El territori de la República catalana s'entendrà constituït pel que formen en l'actualitat les anomenades «províncies» de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona.

Article 6. La capital de la República Catalana radicarà a Barcelona.

Article 7. Les actuals divisions provincials del territori de la República catalana, queden abolides; i en son lloc es restableixen les divisions naturals d'aplegament de municipis autònoms en comarques històriques de govern també autònom, que són les següents: Vall d'Aran, Ribagorça, Pallars, Conca de Tremp, Urgellet, Cerdanya, Vall de Ribes, Camprodon, Ripollès, la Muntanya, la Garrotxa, Empordà, la Selva, la Maresma, Pla de Barcelona, Llobregat, Penedès, Camp de Tarragona, Tortosa, Ribera de Segre, Ribera de Sió, la Segaria, Pla d'Urgell, la Noguera o Vall d'Àger, Conca de Meià, Pla de Lleida, les Garrigues, Priorat, Gandesà, Ribera de l'Ebre, Berguedà, Cardener, Lluçanès, Moianès, Pla de Bages, Igualada, Conca de Barberà, Vallès, Plana de Vic i el Gironès,

Títol IV DELS CATALANS

Article 8. Són catalans:

- A) Tots els nascuts en territori de Catalunya encara que de pares no catalans, en ella estiguin domiciliats.
- B) Tots els qui, havent nascut a Catalunya, resideixin fora d'ella i estiguin inscrits voluntàriament com a tals.
- C) Tots els qui, essent fills de pares catalans o de pare català o mare catalana, i havent nascut a fora de Catalunya, reclamin la ciutadania catalana en arribar a la majoria d'edat.
- D) Els estrangers que hagin ajudat amb les armes o amb serveis insignes a obtenir la Independència o el progrés en qualsevol ordre de Catalunya.
- E) Els estrangers majors d'edat establerts a Catalunya per espai de més de cinc anys, sempre que reclamin voluntàriament la nacionalitat catalana i sàpiguen parlar i escriure en català.

Des de llavors caldria esperar fins al Congrés d'ERC de 7 juny del 2008, en que **Joan Carretero** proposa la reivindicació unilateral de independència des del parlament colonial de l'actual Comunitat Autònoma de Catalunya i de proclamació unilateral de la República Catalana, la que va dissenyar Macià. Fins llavors el republicanisme a l'igual que l' independentisme català es refugiava en l'ambigüitat programàtica. Fins llavors, un complex d'inferioritat respecte al republicanisme espanyol, emmudia i encara emmudeix als republicans catalans. Carretero va començar a trencar amb això en el 2008. Cal dir que els sobiranistes valencians republicans ja ho havien fet, ja havien trencat amb aquest complex, dos anys abans, com ja hem dit abans, el 28 de juny de

2006 amb la creació de la plataforma republicana SOBIRANIA VALENCIANA, amb el seu manifest que reproduïm en l'**Annex 4**

Aquest emmudiment de la reivindicació republicana es fa palès en els valencians de 'Nació catalana' i de l'esquerra independentista catalana a la Comunitat Valenciana que en cap moment reivindiquen la república. I, com ja hem vist, sols el MDT, després de l'aparició del sobiranisme valencià republicà, va començar a teoritzar sobre la *República popular i federada dels Països Catalans*. En els documents del PSAN quan aquesta organització parla de República ho fa en un context històric fent referència a la República de Macià o dins de la 'memòria històrica' en referència a la participació dels catalans en la República espanyola.

En tots els casos, els valencians de 'Nació catalana' a la Comunitat Valenciana en el seus afanys per lligar la identitat catalana i política els porta a un parany en la reivindicació d'un Estat republicà independent d'Espanya. De la mateixa manera que per els republicans de '*Nación española*' els valencians sols podem ser republicans si som espanyols, pels republicans de 'Nació catalana' els valencians sols podem ser republicans si som catalans, amb la desavantatge per aquests de no tenir un moviment republicà al darrere tan decidit i combatiu com el que tenen els espanyols.

La seua renúncia a guanyar el parlament colonial valencià i el seu desviament cap a Assemblees de Representants, fa palès que la seua reivindicació de República catalana a la Comunitat valenciana, ells mateixos, la consideren inviable.

Els sobiranistes valencians republicans, és a dir els independentistes valencians que reivindiquem la República Valenciana, acceptaríem aquest tipus d'Assemblees en el cas que l'Estat espanyol anul·lés el parlament colonial valencià. Però mentre aquest parlament existisca i el accés a ell siga mitjançant eleccions lliures, els independentistes valencians hem de treballar per a guanyar-lo i en ser majoria proclamar unilateralment la Independència. Al temps que també s'hauria de guanyar democràticament els Ajuntaments i el carrer.

3. Republicans sobiranistes valencians abans que nacionalistes espanyols o catalans

Tal vegada siga una qüestió de temps i molts d'aquests republicans que ara són més espanyols, nacionalment espanyols, que republicans, i més catalans, nacionalment catalans, que republicans esdevinguen aviat, per damunt de tot, republicans. Republicans de qualsevol República que es pugua assolir democràticament, siga l'espanyola, la valenciana, la catalana, l'europea o la global.

Cal que els companys republicans que reivindiquen la III República espanyola o la República catalana en l'actual Comunitat Valenciana, que ara són **políticament** espanyols o catalans, esdevinguen també **políticament** valencians i reivindiquen també la República Valenciana.

Vos proposem, a tots aquells que reivindicueu la República espanyola o la catalana que –sense renunciar a les vostres repúbliques– vos incorporeu a la lluita per guanyar democràticament el parlament valencià i assolir unes corts constituents valencianes sobiranes que proclamen unilateralment la nostra República, la més propera: la República Valenciana, amb l'aprovació d'una Constitució valenciana, per damunt la qual no hi pot haver una altra.

Entenem que es pot assolir la República Valenciana i al mateix temps tenir distints projectes d'unió política, lliurement acceptats, amb altres territoris sobirans que la Constitució valenciana sobirana, per damunt la qual no hi ha d'haver cap altra, hauria de possibilitar.

Com manifestem en la '**Proposta del sobiranisme valencià republicà**' (Annex 7) i que us proposem que considereu:

“La Constitució valenciana que proposem ha de deixar oberta la possibilitat de concretar relacions polítiques amb d'altres territoris sobirans. En aquests sentit hi poden haver en el si del moviment sobiranista valencià republicà, distintes sensibilitats en funció de les concrecions o no, a la qual el poble valencià, en base a la seua sobirania i interessos, vullguera relacionar-se amb altres territoris sobirans. Cada una de les sensibilitats pot tenir el seu projecte de futur que pot lliurement i democràticament plantejar al poble valencià. Però el ciment que ens uneix ara és la lluita per assolir la sobirania del poble valencià i en el futur per mantenir-la. Tots els que estem per aquest objectiu hem de tenir una mateixa unitat d'acció política i aquesta pot estar al marge del tipus de societat a la que cadascú aspira i de les distintes propostes de relacions amb altres Estats sobirans. El ciment que ens uneix a tots els sobiranistes valencians republicans és que per damunt dels valencians, ningú; per damunt de la sobirania dels valencians, res; per damunt de la nostra Constitució, cap altra. La nostra proposta ve a dir que el poble valencià sempre ha de tenir la paella pel mànec, per fer o desfer, per acceptar o rebutjar, per anar o tornar”.

Ciutat de València, desembre 2011

Assemblea de República Valenciana / Partit Valencianista Europeu

Annex1

XI CONGRESO PCPV

23-24 enero 2010

1.a. La inserció del País Valencià al projecte de República federal, solidària i d'orientació socialista:

El federalisme lliure i solidari que propugnem és un component essencial del nostre projecte socialista, que no sols ha de permetre resoldre els problemes nacionals en terminis d'igualtat, sinó articular la participació democràtica a tots els nivells. La República Federal és així la forma d'Estat adequada per a la transició al comunisme. Com vam dir en el document sobre Estat Federal de febrer de 1997, en el procés de construcció socialista "*La propietat pot adoptar múltiples formes, en funció del nivell d'integració tècnica i social de la producció: ni la planificació democràtica ni la propietat social poden vincular-se exclusivament a l'Estat; i no sols perquè en uns casos puguen adoptar una forma individual, cooperativa, municipal, etc., sinó perquè en altres casos hauran d'adoptar formes supraestats*" (Manifest del PCE per a l'esquerra, XIV Congrés del PCE). D'aquesta manera, la socialització dels mitjans de producció col·lectius dona una nova dimensió als diferents nivells de gestió democràtica. Igualment, la federalitat pot fer possibles diferents ritmes en el procés d'aquesta socialització a tals diferents nivells, en funció del desigual desenvolupament de la lluita de classes; però la articulació federal d'aquest procés és també una condició per a la seua viabilitat. Aquest procés de construcció federal del socialisme anirà canviant la mateixa naturalesa de la federalitat: atès que "*els objectius comunistes suposen en el darrer termini la desaparició de l'Estat, pervivint la propietat social dels mitjans de producció més enllà d'aquest*" (Manifest del PCE per a l'esquerra, XIV Congrés del PCE), el resultat d'aquest procés serà la transformació gradual de la federalitat política en federalitat social, com un component de la societat comunista a la qual aspirem."

La República Federal ha de construir-se sobre els principis de llibertat, igualtat i solidaritat.

Llibertat en les relacions polítiques, descansant sobre la lliure voluntat de tots els pobles i potenciant l'autorganització social a tots els nivells per a la gestió dels assumptes col·lectius. El dret d'autodeterminació, com dret constituent basat en la sobirania popular, no ha de reduir-se a una decisió puntual sobre la vinculació a l'Estat i a l'exclusió de la violència per a separar-se o mantenir-se units, sinó que ha d'exercir-se quotidianament per a

desenvolupar l'autogovern i la lliure cooperació entre els pobles, no sòls dins del àmbit de l'Estat, sinó en el marc d'Europa i per a la cooperació solidària amb tots els pobles del món. En aquest sentit, propugnem que el País Valencià s'articule políticament amb altres territoris amb els que comparteix llengua, història i cultura; tot això dins un Estat Espanyol federal i, més enllà, dins una Europa Federal, desenvolupant, a més, lligams de cooperació federal en l'àmbit internacional, imprescindible per abordar tasques inajornables com la lluita contra la fam i contra el canvi climàtic, la regulació de les relacions financeres o l'eliminació dels paradisos fiscals. Es tracta, en definitiva, que les decisions siguen preses en l'àmbit corresponent al problema que es tracte.

Igualtat en les relacions culturals, prenent totes les mesures que calga per a que s'aconsegueixca que efectivament cap llengua o cultura es trobe minoritzada i marginada, superant les situacions de dominació lingüística i cultural que pateixen molts pobles i cultures a mans d'altres que es troben en una posició dominant, deixant clar que no han de tenir tal consideració les restriccions de les llibertats personals ni la tortura contra els animals, les quals no han de ser protegides sinó eradicades.

Solidaritat en les relacions econòmiques, orientada a superar les discriminacions entre persones i territoris, de manera que cadascú aporte segons la seua renda i reba segons les seues necessitats, utilitzant els mecanismes democràtics de l'Estat per a l'eliminació dels privilegis existents.

En definitiva, el federalisme que propugnem suposa l'aplicació progressiva dels principis comunistes en un procés de socialització del poder polític per a la construcció d'una societat alternativa. Per tant és un instrument de transformació social i els principis del seu funcionament han de caracteritzar també a les organitzacions compromeses amb aquesta transformació. Per al PCPV, en tant que partit nacional valencià, s'imposa una reflexió urgent i profunda sobre la pròpia realitat nacional valenciana. Aquesta reflexió s'ha de fer des de la perspectiva que la lluita per l'alliberament nacional del País Valencià ha de ser una part més del combat dels i les comunistes contra tota forma de dominació.

Haurem de convindre que, des dels anys seixanta almenys, les reivindicacions per l'aprofundiment de l'autogovern i pel respecte i normalització de la llengua i cultura pròpia han estat estretament vinculades a la cultura i les organitzacions de l'esquerra. Després del fracàs de la "batalla de València" i el balanç decebedor dels governs del PSPV, l'arribada al poder de la dreta social i política que representa el PP ha provocat canvis,

tant en l'exercici i les aspiracions d'autogovern com en la mateixa percepció que la societat valenciana té d'ella mateixa.

Els avanços aconseguits en l'autogovern des de la renúncia de l'Estatut de Benicàssim han estat tímids i s'han de considerar més el resultat d'una tendència general a la progressiva descentralització de l'Estat Espanyol que a una voluntat ferma de la societat valenciana. El recent nou Estatut conté indubtablement elements d'avanç que, tret d'alguns (com la introducció de drets socials) concedits per tal d'acontentar l'esquerra política i sense cap intenció de fer-los efectius, han estat fruit més d'un "efecte imitació" que d'un projecte polític "nacional" o, molt menys encara, amb la intenció d'acostar les decisions polítiques a la dipositària última de la sobirania: la ciutadania. Les insuficiències i indefinicions en matèria de competències o de gestió fiscal en són una bona mostra.

La dreta, amb l'aquiescència més o menys explícita de una part gens menyspreable de sectors "progressistes", ha anat, no obstant, construint una peculiar identitat valenciana (que no "nacional"). Aquesta identitat es basa, entre altres coses, en indefinicions (o parcialitats) en matèria de llengua i símbols i en l'afirmació indiscutible que el País (Comunitat) Valencià és una part de la "Nació" espanyola. Als darrers anys, a més, el PP li ha afegit la construcció d'un victimisme enfront de Madrid i Catalunya que té un objectiu eminentment partidista. La por d'uns a perdre espai electoral i el control descarat, aclaparador i exempt de vergonya democràtica dels mitjans públics dels altres han aconseguit que s'haja canalitzat el "blaverisme" cap a un valencianisme domesticat, espanyolista, marcadament reaccionari i victimista.

Aquest discurs, hui dia escassament qüestionat, genera hegemonia al voltant d'uns valors extremadament reaccionaris i legitimadors de la realitat existent. L'hem de combatre des d'una posició clara que, des de l'aposta pel republicanisme federal i l'internacionalisme solidari, remarque les senyes d'identitat valencianes com a mínim dins l'espai cultural i lingüístic català, tot respectant i valorant els territoris valencians que, compartint història i voluntat de futur, no es troben dins l'àmbit catalanoparlant. Com assenyalava Joan Fuster, el País Valencià serà d'esquerres o no serà. La lluita per l'autogovern ha de ser un element clau en la lluita democràtica pel socialisme, per les seues connotacions alliberadores i pel seu contingut democratitzador. El PCPV ha de treballar per omplir l'espai entre el valencianisme cultural i el polític, confluint amb aquest darrer en un programa transformador, igualitari, integrador i de defensa del medi.

Annex 2

DOCUMENTO BASE PARA LA CONFERENCIA REPUBLICANA DEL PCE

VI.- Un Estado Federal

Esta cuestión debe merecer un debate específico ya que estamos ante un problema que ha atravesado los siglos XVII, XVIII, XIX, XX y también lo que llevamos del XXI.

La propuesta republicana debe tener como base el documento que IU aprobara en su día al cual se debe actualizar desde los siguientes principios:

1. El Estado Federal que propugnamos es uno; es decir que cimienta su unidad en la voluntad libremente consentida de quienes lo integran y siempre en el marco de la Constitución republicana.
2. Los gobiernos de los Estados o Comunidades, los Ayuntamientos y el Gobierno Federal son todos Estado. No cabe entre ellas una relación bipolar de poder a poder.
3. Quedan suprimidas las Diputaciones Provinciales que deberán ser sustituidas por entidades políticas comarcales.
4. La Administración Federal del Estado tiene competencias exclusivas y últimas sobre:
 - a) Defensa
 - b) Relaciones internacionales
 - c) Política económica general
 - d) Política general del régimen de la Seguridad Social.
 - e) Leyes Orgánicas que definan las líneas maestras de los derechos y deberes de los ciudadanos y ciudadanas de la República.
 - f) Presupuestos Generales del Estado y Leyes Orgánicas que definan la fiscaliza general del Estado Federal.
 - g) Leyes sobre materias y principios que informan las relaciones laborales.

III-¿Cómo alcanzamos la III República?

La III República no existirá si no comenzamos lo que se llama un Proceso Constituyente que parta de la ciudadanía y vaya generando el apoyo suficiente en torno al proyecto republicano.

Para mejor situar dicho proceso se deben hacer una serie de consideraciones.

1. La diferencia existente entre lo que se llama Constitución Formal y Material es la misma que hay entre el texto con su articulado y los poderes y fuerzas que la hacen posible o imposible de cumplir. El proceso constituyente que se propone consiste en ir construyendo Constitución Material a la vez que se debate sobre la Formal.
2. El Proceso Constituyente debe partir de una idea clave: la ciudadanía es el sujeto primordial de la Política, sobre todo en esta tarea. Los partidos políticos y otras organizaciones están para ayudar a esta tarea. Y lo deben hacer con sus militantes (que obviamente son ciudadanos) sus infraestructuras, su experiencia y sus aportaciones políticas tanto teóricas como institucionales.
3. El objetivo es conseguir que la futura Constitución se vaya elaborando en sus líneas maestras a través del debate ciudadano. En la medida que sus líneas y ejes vertebradores tengan el respaldo la República se irá abriendo paso.
4. En consecuencia, la República y el Proceso Constituyente que conduce a ella tienen como referencia su factibilidad como Alternativa Ética de Estado
5. Esta propuesta es una propuesta para iniciar la discusión y la concienciación en lo concreto. Ni siquiera la bandera, el himno o el nombre (española, hispánica, ibérica) pueden darse como algo terminado o indiscutible.
6. Planteamos que como primera medida se deben organizar unos Estados Generales de la República, abiertos a la ciudadanía pero bien preparados, a fin de lanzar la idea republicana.

Annex3

Nota de premsa conjunta PSAN-Solidaritat Catalana per la Independència

S'assenyala l'objectiu comú de la independència i de la reunificació dels Països Catalans

La nota de premsa destaca que en els propers dies continuaran les converses a efecte d'assolir un acord, a servei d'aquest objectiu comú.

Solidaritat Catalana per la Independència i el Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans manifestem:

1.- Que hem estat tractant, com ambdós desitgem, la possibilitat d'arribar a una bona entesa, al servei de la independència i la reunificació de la nostra Nació catalana, els Països Catalans, i per això, ja des d'ara, al servei de la desvinculació de l'independentisme respecte a l'autonomisme.

2.- Que el projecte de Manifest electoral de Solidaritat Catalana per la Independència, d'acord amb les negociacions sostingudes, inclou:

“Treballarem perquè la proclamació d'independència de Catalunya pel Parlament sigui assumida i acompanyada per actes de suport i adhesió pels representants democràticament elegits arreu de la Nació catalana, a tots els seus territoris, i la formació i celebració de l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana que s'adhereixin a la proclamació de la independència amb la màxima força i solemnitat.

Solidaritat Catalana per la Independència assumeix el compromís de treballar i lluitar democràticament en tots els àmbits i en totes les instàncies per fer realitat la independència proclamada de la Nació catalana.

La proclamació de la independència haurà d'ésser ratificada, si s'escau, d'acord amb la comunitat internacional, mitjançant sengles referèndums en els territoris respectius de la Nació catalana, i tindrà efecte allà on compti amb una majoria absoluta de representants del Parlament respectiu i/o sigui aprovada majoritàriament en referèndum pels seus ciutadans.”

3.- Que l'Assemblea del PSAN del propassat 3 d'octubre de 2010 ha pres els acords recollits al document que s'adjunta, que SCI valora positivament.

4.- Que els propers dies continuaran les converses a efecte d'assolir l'acord que tant SCI com el PSAN desitgem, al servei de l'objectiu comú de la independència i la reunificació del nostre poble en un Estat sobirà.

5 d'octubre de 2010

—

Annex a la nota de premsa anterior:

Sobre les relacions del PSAN amb SCI, l'Assemblea del PSAN del proppassat 3 d'octubre de 2010 ha acordat:

1. Constatar que SCI és, en aquest procés electoral, l'única opció independentista que no ha participat en la gestió autonòmica i que, en conseqüència, representa la possibilitat que l'independentisme deixi d'estar segregat electoralment al servei de l'autonomisme.
 2. Aprovar les negociacions realitzades fins avui (entre membres del Comitè Executiu del PSAN i membres de la direcció de SCI).
 3. Valorar positivament, de forma global, l'esborrany de Manifest electoral de SCI.
 4. Considerar que la menció a la nació completa, és a dir als Països Catalans (que ha estat pactada i s'ha inclòs als tres paràgrafs darrers de l'apartat 4.3.1 del [Manifest](#)) és una rebaixa notable de la proposta inicial del PSAN, la qual postulava que la proclamació d'independència fos única i fos feta per a tota la nació, mentre que hi ha quedat formulada en dos temps.
 5. Acceptar una tal proclamació d'independència en dos temps (primer, per diputats del Parlament de Catalunya; després, per l'Assemblea de Representants Polítics del conjunt dels Països Catalans), en la mesura que s'expliciti més clarament aquest compromís al Manifest electoral de SCI:
 - 5.1. Dotant d'entrada pròpia, a l'índex del Manifest (entre 4.3.1 i 4.3.2), els tres paràgrafs del text pactat
 - 5.2. Fixant un termini, a partir de la primera proclamació, per a la constitució de l'Assemblea de Representants de la Nació Catalana (dels Països Catalans)
 - 5.3. Incloent sobretot aquest compromís relatiu a la constitució de l'Assemblea de Representants en la relació final dels quatre (amb aquest, cinc) compromisos de SCI.
 6. Considerar que és necessari que, a l'apartat 2.2, es faci referència a l'espoliació que pateixen igualment les Illes i el País Valencià.
 7. Considerar que és necessari que l'apartat 2.4 faci referència a tot el domini lingüístic català.
 8. Considerar que, en alguns llocs del text del Manifest, fóra més coherent, on diu "Catalunya" referint-se només al Principat, posar "el Principat de Catalunya i la resta dels Països Catalans".
 9. Considerar que és necessari que SCI visualitzi l'assumpció de la integritat nacional catalana en la campanya electoral, incloent aquest aspecte del programa en les activitats (gràfiques, orals i escrites) que es facin. I realitzant, així mateix, un acte electoral en algun indret de la nació catalana fora de les quatre províncies del Principat.
 10. Facultar el Comitè Executiu per continuar les negociacions amb SCI i, si arriben a bona fi, per definir i formalitzar la vinculació del PSAN al projecte de SCI, així com la participació de determinats militants a les llistes i en actes electorals.
-

Annex 4

Primera declaració unitària del sobiranisme valencià republicà

*El 28 de juny de 2006 a la ciutat de València, **Esquerra Nacionalista Valenciana**, l'Associació Cultural i Republicana **Constantí Llombart** i l'associació **Valencianisme.com** van redactar un document sobiranista i republicà i es van constituir en la plataforma republicana "**SOBIRANIA VALENCIANA**". El 9 d'octubre del 2006 es va incorporar al manifest **Estat Valencià**. El 3 de desembre del 2007 ho va fer el partit **República Valenciana-Partit Valencianista Europeu**, el mateix dia que era inscrit en el registre de partits. Més tard, en una data indefinida ho va fer **Esquerra Valenciana**, un partit actualment diluït dins del BLOC. Posteriorment **valencianisme.com** es va desvincular del manifest. Al manifest original es van introduir algunes esmenes que es van aprovar. El document que a continuació reproduïm és el darrer acceptat:*

Reunits el darrer diumenge d'octubre del 2006 Esquerra Nacionalista Valenciana, Estat Valencià i l'Associació, cultural i republicana, Constantí Llombart. *[Més tard a aquesta data, República Valenciana-Partit Valencianista Europeu i Esquerra Valenciana es van incorporar; i valencianisme.com es va desvincular]*

ACORDEM:

1. Defensar un projecte polític per al País Valencià:
 - sobiranista
 - republicà
2. Plantejar a les forces polítiques, organitzacions socials i a qualsevol persona interessada, que es consideren valencianes i republicanes, la unió tàctica per anar marcant la nostra línia valenciana: sobiranista i republicana.
3. Proposar, en este sentit, debatre el document que a continuació reproduïm:

Per la sobirania del poble valencià i la seua plasmació legal: la Constitució de la República Valenciana

> Per la sobirania del poble valencià

Els valencians i valencianes que no acceptem l'anomenada "nació espanyola" com la nostra nació, ni la seua Constitució, ni el seu subjecte de sobirania, l'anomenat poble espanyol, i aspirem a una societat valenciana lliure, democràtica i sobirana per a decidir allò que millor ens convinga, volem plantejar esta aspiració, obertament i en el temps, als nostres conciutadans del País Valencià per a fer-la, en un futur, majoritària i expressió de la voluntat general.

Per als sobiranistes valencians és fonamental l'assoliment de la sobirania del poble valencià, perquè entenem que hem de ser nosaltres, i no altres, els qui hem de decidir sobre el nostre futur i sobre tot allò que ens afecta. Sense este assoliment previ, qualsevol acord de les institucions espanyoles el contemplem com fet al marge del poble valencià i, en conseqüència, imposat per un subjecte de sobirania aliè al nostre.

Que el poble valencià siga el nostre únic subjecte de sobirania significa que els valencians hem de poder exercir les facultats que ens donem a nosaltres mateixos, amb llibertat i amb autoritat completes, sense intervenció d'organismes exteriors. Esta sobirania valenciana és compatible amb l'assumpció de la responsabilitat del poble valencià dins dels organismes mundials, amb l'ordenament jurídic universal acceptat per tots els països democràtics i defensors dels drets humans; i amb la pertinença a la Unió Europea.

És en este sentit que els sobiranistes valencians proclamem, com a objectiu polític, que el poble valencià es done la seua llei de lleis: la Constitució de la República Valenciana.

> La Constitució de la República Valenciana: plasmació legal de la sobirania

- Ha de ser la llei per damunt la qual no pot haver-n'hi una altra.
- Només ha de ser refrendada pel poble valencià sobirà.
- Contemplarà el País Valencià com una República de ciutadans i ciutadanes de tota mena que s'organitza en règim de llibertat, igualtat i fraternitat.
- Ha de deixar oberta la possibilitat de concretar relacions polítiques amb d'altres territoris sobirans.

> Cap a la “Convenció Republicana per la Constitució Valenciana”

El reconeixement de facto de la plena sobirania dels valencians que volem plasmar en la Constitució de la República Valenciana, sols podrà ser possible si les forces sobiranistes i republicanes, elegides democràticament, són majoria al País Valencià i organitzen el nostre parlament com a Corts Constituents per a proclamar este nou marc polític. Esta és la proposta que els sobiranistes valencians fem perquè esdevingam plenament sobirans per a decidir allò que millor ens convé.

Som conscients que este objectiu se'ns presenta, a hores d'ara, fora de tota expectativa; com inabastable. Però esta és la nostra voluntat política a la que no renunciem, i que entenem possible perquè una majoria de valencians i valencianes ho percebran com útil i necessari en un futur. Per això fem des d'ací una crida a totes les persones, forces sobiranistes i republicanes del País Valencià, tant partits polítics com sindicats i col·lectius socials, perquè comencem a treballar junts en este projecte, per a fer possible la Convenció Republicana per la Constitució Valenciana, que dote el nostre poble d'un nou marc jurídic que ens permeta deixar de ser un país militarment ocupat, econòmicament espoliat, ecològicament agredit, culturalment bandejat i políticament sotmès.

————— fins ací el document proposat —————

4. Acordem fer nostra la senyera símbol de la República Valenciana la històrica d'Esquerra Valenciana, que l'artista Lluís Dubon va reflectir, és a dir la senyera quadribarrada amb l'estel roig, dins d'un rectangle blau. Proposem també acceptar com a senyeres valencianes qualsevol altra que porte les quatre barres.

4. Acordem constituir-nos en la plataforma republicana amb el nom: 'Sobirania Valenciana' plataforma pro-Convenció Republicana per la Constitució Valenciana.

Annex 5

I CONVENCIÓ PER LA REPÚBLICA AL PAÍS VALENCIÀ

Coordinadora del País Valencià per la República
València, 4 de Març de 2007

DECLARACIÓ:

Nosaltres valencians, homes i dones de diferents procedències què vivim i treballem en pobles i ciutats de les comarques del País Valencià, responent a la convocatòria de la 'Coordinadora del País Valencià per la República', reunits avui en convenció lliure i sobirana, fent ús de la nostra llibertat individual, declarem:

1. Que la corrupció econòmica i política, les calamitats socials, la destrucció de la natura, la llengua i la cultura que patim els valencians, tenen el seu origen en la ignorància, la cobdícia i el menyspreu dels drets humans, dictats pel predomini dels interessos d'una minoria, l'oligarquia què va instaurar el franquisme i col·laborar amb ell durant els quaranta anys de la dictadura, per sobre dels de la majoria. Que la família reial dels Borbons és l'instrument d'aquells que es beneficien d'aquesta situació; des del primer rei fins al darrer Borbó, l'actual Joan Carles I. Les successives monarquies, en essència sempre han sigut el mateix per al poble. Si Felip V de Castella va abolir la sobirania dels valencians pel Decret de Nova Planta de 1707, amb el "justo derecho de conquista" com a única base jurídica, l'actual monarca va ser imposat després de l'abolició il·legal de la Constitució de 1931 de la II República espanyola mitjançant una sagnant guerra, l'extermini físic dels demòcrates i de quaranta anys de terror. La monarquia restaurada pel genocida Franco i la Constitució de 1978, que pretén legitimar-la, són les institucions que fonamenten l'actual estat.
2. El dret dels valencians i la resta dels pobles a lluitar per la llibertat sense domini, la igualtat sense privilegis i la fraternitat sense condicions. És a dir, el dret dels valencians per assolir la República i la sobirania política per organitzar-nos en un règim democràtic amb un sistema social just que la faça possible. El dret dels valencians a crear llaços fraternals amb catalans, aragonesos, castellans i amb tota la resta de pobles de la humanitat. El dret dels valencians a renunciar a la violència i a la guerra per dirimir els conflictes humans.
3. Que ja ha arribat l'hora d'exigir als representants polítics que es reclamen republicans a no doblegar-se davant del domini dels suplantadors i falsejadors de la llibertat i de la democràcia. Cal exigir-los la defensa, sense ambigüitats, de la República i l'acció política per assolir-la. I si no ho fan, caldrà rebutjar-los com els nostres representants, per còmplices amb els enemics d'una societat lliure i democràtica.

MANIFEST PER LA REPÚBLICA

Celebrem la I Convenció per la República en un moment de creixement de la lluita per la III República al conjunt de l'Estat. Després de molts anys en què, com a conseqüència de l'anomenada "Transició", van voler fer creure'ns que les idees republicanes eren cosa del passat, pervivències nostàlgiques deien, la proclamació de la República és hui més que una esperança, és una reivindicació política que està sobre la taula i s'exigeix amb força al carrer, especialment per part de la joventut.

EL MOVIMENT REPUBLICÀ.

El moviment per la República és una realitat arreu de l'Estat i també al País Valencià. Encara que lluny de ser el que necessitem per aconseguir el nostre objectiu, la proclamació de la República, el moviment republicà s'ha dotat d'un programa de mínims, els vuit punts, i de mecanismes de coordinació, com ara la Coordinadora del País Valencià per la República (CPVR) i la Coordinadora Estatal Republicana (CER). Les organitzacions republicanes valencianes treballem pels nostres objectius al nostre país, on hem organitzat nombroses activitats i mobilitzacions, entre les quals la manifestació Per la República del passat 13 de maig a València, la manifestació "Cap a la III República" de Castelló o l'acte del 4 de novembre a Quart de Poblet, i participem en el desenvolupament del moviment al conjunt de l'Estat. La nostra participació ha estat destacada a les successives Trobades Estatals Republicanes, a les mobilitzacions del 6 de desembre a Madrid i en la formació de la CER. Ens comprometem, des del nostre treball al País Valencià, a seguir desenvolupant el treball conjunt amb les organitzacions republicanes de la resta de l'Estat, independentment del subjecte de sobirania que contempen.

ELS NOSTRES PRINCIPIS.

Som republicans perquè pensem que la monarquia és una forma d'estat arcaica i minoritària al món actual, un residu antidemocràtic del passat. Però, a més a més, a l'estat espanyol encarna la continuïtat amb el franquisme amb l'hegemonia política i social dels grups oligàrquics. Sols en un estat república és possible la democràcia plena, començant pel fet elemental que la màxima representació de l'estat estiga sotmesa a la sobirania popular.

Les organitzacions republicanes del País Valencià declarem obertament que el nostre objectiu és assolir un règim de justícia i llibertat mitjançant la reinstauració de la República. No ens serveix cap reforma d'un règim que, com el monàrquic, és obsolet i no té cap reforma possible. No considerem legítima la monarquia borbònica per quant suposa una imposició del franquisme, la dictadura sorgida de l'alçament militar que va acabar amb el règim legítim i democràtic que era la II República, que en els seus pocs anys d'existència va propiciar els avanços democràtics i socials més importants de la nostra història, com ara la reforma agrària, l'avanç educatiu o el vot de la dona.

LA MONARQUIA IMPOSADA.

Considerem la Transició com un canvi en la forma de dominació política, que deixava el poder en les mans dels mateixos grups minoritaris de privilegiats que van conspirar contra la República i van imposar per la força la dictadura. En cap moment es va permetre al poble optar entre Monarquia o República. L'aprovació de la Constitució del

78 es va fer sota el xantatge d'una pretesa tornada a la dictadura de la mà d'un exèrcit que, com la resta dels aparells de l'estat franquista es va perpetuar sense cap depuració. La Transició esdevenia així una veritable Llei de Punt i Final, precedent de les aplicades després en altres llocs en situacions semblants.

La Monarquia encarnada en el rei Juan Carlos I va ser el garant de la continuïtat del domini de l'oligarquia amb altres formes. És per això que la reivindicació republicana implica alguna cosa més que un canvi en la forma d'estat. Es també la reivindicació d'un nou marc de democràcia avançada, on troben solució els problemes socials i nacionals irresolubles en l'actual Constitució monàrquica. D'ací que els republicans del País Valencià i de tot l'estat participem d'un moviment que intervé en les grans qüestions polítiques i socials que afecten el nostre poble, des de les nostres idees comunes. El nostre és un moviment plural i democràtic que no és patrimoni de cap força ni ideologia concreta, on tenen cabuda totes les posicions que accepten treballar conjuntament des del mínims comuns.

LES NOSTRES REIVINDICACIONS.

- **PER LA SOBIRANIA.** Diferents sensibilitats conviuen i treballen ensems en la Coordinadora, entre elles les que plantegen un marc estatal per a la República i les que defensen un àmbit republicà valencià. El moviment per la III República es pronuncia pel reconeixement del dret dels pobles de l'Estat, també del valencià, a l'autodeterminació, la qual cosa implica la sobirania del nostre poble per a decidir sobre la seua relació amb la resta de pobles de l'Estat. Al mateix temps, el moviment republicà sobirà per la I República valenciana, es pronuncia per la sobirania del poble valencià per damunt de la qual no n'hi ha d'altra.

Al País Valencià els republicans ens manifestem pel reconeixement de la unitat de la llengua i l'establiment d'acords de col·laboració amb els pobles de la resta de l'àmbit lingüístic.

- **PER LA PAU I LA SOLIDARITAT ENTRE ELS POBLES.** També ens pronunciem per la sobirania front als poders imperials, la qual cosa és incompatible amb la pertinença a blocs militars com l'OTAN, l'existència de bases militars com ara la de Bètera, o les intervencions en estats sobirans. Considerem plenament vigent la renúncia a la guerra com a instrument de la política exterior, recollit en la Constitució de la II República.

- **PELS DRETS SOCIALS I LABORALS.** Així mateix, les organitzacions per la República ens manifestem per en defensa dels drets de les treballadores i treballadors, que no han deixat de patir retallades en els darrers anys, i, per tant, la millora de les condicions laborals, de les pensions, dels drets socials i una fiscalitat progressiva estan entre els nostres objectius, al temps que critiquem els continus retalls que han sofert sota els successius governs

-EN DEFENSA D'ALLÒ PÚBLIC. L'esperit republicà inclou igualment la defensa d'allò públic i col·lectiu com a base d'un estat democràtic i socialment avançat. Per això reivindiquem el caràcter públic de l'ensenyament, la sanitat, el transport com a serveis essencials per a la comunitat, dels serveis socials i dels serveis públics en general, per la qual cosa ens hem oposat i ens oposarem a les privatitzacions i el desviament de fons públics cap als negocis privats, com ara l'ensenyament concertat, i a la gestió privada dels serveis públics, com és el cas de l'Hospital de la Ribera.

-PER LA LAÏCITAT. Com a republicans reivindiquem un estat laic, per la qual cosa exigim la denúncia i anul·lació del Concordat amb el Vaticà, l'eixida de la religió de l'ensenyament i la separació efectiva de l'Estat i les confessions religioses. Les creences i pràctiques religioses han de quedar en l'àmbit privat.

-EN DEFENSA DEL TERRITORI. Les organitzacions republicanes valencianes no podem acceptar la destrucció del nostre territori, amb l'aplicació de polítiques destructives i insostenibles, en nom del benefici privat immediat. Rebutgem que siga progrés la destrucció del nostre patrimoni ens oposem a la construcció descontrolada i als transvasaments per a fer-la possible.

-PER LA MEMÒRIA HISTÒRICA. Reivindiquem la lluita i el sacrifici dels defensors i defensores de la República i dels lluitadors i lluitadores antifranquistes. Per això recolzem lluites com ara la defensa de les fosses comunes del cementeri de València, exigim la retirada de la simbologia franquista encara present als nostres carrers i reivindiquem una llei de Memòria Històrica que restablisca la memòria dels lluitadors i lluitadores, anul·le les sentències franquistes i condemne els botxins, per situar a cadascú al lloc que li correspon.

En definitiva, concebem la lluita per la República com la lluita per fer possibles els anhels de progrés i justícia del nostre poble, perquè l'aspiració republicana sempre ha estat vinculada a la idea de progrés social.

EL NOSTRE COMPROMÍS.

Els republicans i republicanes valencians i les nostres organitzacions ens comprometem a seguir organitzant-nos i lluitant, tant al País Valencià com junt als de la resta de l'Estat, independentment del subjecte de sobirania que cada moviment plantege, per a fer possibles aquestes aspiracions, amb la proclamació de la República.

ANNEX 6

Per la República Valenciana en una República Global

Les *'crisis econòmiques'* no són crisis econòmiques, són l'expressió natural del **sistema de producció capitalista**, també anomenat *Capitalisme* quan el Capital, és a dir els mitjans de producció – sòlids i eficients que creixen i es reproduïxen globalment a partir del seu propi funcionament – els tenen en propietat una part de la humanitat que esdevé una minoria i podríem també donar-li el nom de *Socialisme* – aquell que realment ha existit – quan aquesta minoria, posseïdora del Capital, és la burocràcia d'un partit únic. Esta forma de produir té com objectiu l'obtenció, per part de qui té el Capital - sense entrar en consideracions de com s'ha obtingut- dels màxims beneficis amb els mínims costos. Aquest objectiu en el cas de l'anomenat *Socialisme* ha fracassat per la seua cultura moral. En el cas del *Capitalisme* la seua moral porta la Humanitat a l'abisme, doncs esta forma de produir genera la destrucció de la naturalesa, les guerres, la pobresa i l'apropiació del poder polític pels poders econòmics internacionals, produint la indiferència i la hostilitat de la gent per la cosa pública. Esta forma de produir, a més, es basa en l'egoisme, la cobdícia i la desconfiança entre les persones, produint l'atomització del cos social, fent aparèixer la figura, en la història de la humanitat, d'un patètic i irresponsable 'nou ric', ignorant de la vida que la destrueix al seu voltant. Esta forma de produir, malgrat la superació aparent de les seues expressions més crítiques, no pot ni podrà evitar, per la seua pròpia naturalesa, el seu caire autodestructiu i criminal. La forma de produir capitalista, malgrat la seua eficàcia a l'hora de generar bens, és la consolidació de la cultura de la mort.

Nosaltres valencians, republicans universals per la **República Valenciana** i per la **República Global**, per un sentit bàsic de supervivència, sabem allò que no volem i diem no a esta forma de produir; per això ens afirmem com **anticapitalistes**. El que volem és una forma de produir i una cultura, globals, que possibiliten preservar el dret a la vida i la subsistència de totes les persones, assegurant el dret a l'alimentació, la sanitat, l'habitatge amb un entorn natural dignes i el coneixement, amb un estatus de ciutadans-governants en contraposició a la condició de súbdits. Aquests són els nostres objectius i estem obrint camí per tal d'assolir-los. Conscients de les expressions jeràrquiques que de continu es produeixen entre les persones, caldrà que la República genere mecanismes garantistes per al compliment dels objectius universals.

Aquest camí ha de començar per la responsabilitat individual de l'aspirant a ciutadà de la República Valenciana, la nostra Arcàdia, basada en els valors de la llibertat com a no dominació, l'economia democràtica fraternal, la política al servei de les persones i el control local i global dels governats.

En la República Valenciana i en la República Global, cap persona ha de trobar-se en la situació d'haver de demanar permís per a poder viure!

[Aportació de Nicolau Colomar i Lloret, aprovat per ENV, EV, RV/PV, l'ACR Constantí Llombart i la plataforma republicana Sobirania Valenciana, en novembre 2008]

ANNEX 7

LA PROPOSTA DEL SOBIRANISME VALENCIÀ REPUBLICÀ

Hotel Inglés / Ciutat de València, 1 desembre 2009

Els partits Esquerra Nacionalista Valenciana i República Valenciana-Partit Valencianista Europeu formem la coalició del sobiranisme valencià republicà. La proposta que defensem –la nostra acció política– és fer possible que el poble valencià –és a dir, els residents d’Oriola a Vinaròs, siga el que siga el color de la seua pell, la parla dels seus pares o la seua condició jurídica– assolisca l’Estat Valencià sobirà i que la bandera de la República Valenciana onege en la seu de les Nacions Unides.

Tenim raons històriques per reclamar, davant la comunitat internacional, la nostra independència. Des del 29 de juny de 1707 som un país colonitzat. Eixe dia, els ocupants van deixar escrit que la justificació legal del nostre caràcter de colònia del Regne de Castella o Regne d’Espanya, era “el justo derecho de conquista”. Som, amb altres pobles, com Aragó i Catalunya, els últims reductes colonials d’un Imperi terminal on, deien, no es ponía el sol.

Però les nostres principals raons per esdevenir independents no són històriques, són de futur. Seran les que sorgiran de la necessitat que el poble valencià –recordem, els residents d’Oriola a Vinaròs, siga el que siga el color de la seua pell, la parla dels seus pares o la seua condició jurídica– tindrà / tindran per dotar-se d’un Estat garantista, perquè el voldran just; comunitari perquè el voldran sentir com a propi i republicà perquè el voldran democràtic. Un Estat amb un projecte de societat pel qual al poble valencià li compense lluitar per aconseguir-lo i aplicar-lo en aquest territori de la Mediterrània Occidental que va del Sènia al Segura, que les lleis dels ocupants anomenen Comunitat Valenciana i nosaltres, independentistes valencians, l’anomenem País Valencià.

Nosaltres valencians republicans per la **República Valenciana**, conscients de la nostra pertinència al planeta Terra, estem per la extensió universal dels valors republicans en una **República Global**. Per un sentit bàsic de supervivència volem una forma de produir i una cultura, globals, que possibiliten preservar el dret a la vida i la subsistència de totes les persones i de la natura; assegurant el dret a l’alimentació, la sanitat, l’habitatge amb un entorn natural dignes i amb accés al coneixement. Amb un estatus de ciutadans-governants en contraposició a la condició de súbdits. A més, conscients de les expressions jeràrquiques que de continu es produeixen entre les persones, caldrà que la República genere mecanismes garantistes per al compliment dels objectius universals.

Aquest camí ha de començar per la responsabilitat individual de l'aspirant a ciutadà de la República Valenciana, basada en els valors de la llibertat com a no dominació, de l'economia democràtica fraternal, la política al servei de les persones i el control local i global dels governats. En la República Valenciana i en la República Global, cap persona ha de trobar-se en la situació d'haver de demanar permís per a poder viure!

Però la nostra proposta ara i ací és assolir la República Valenciana. El nostre full de ruta per assolir la sobirania del poble valencià és anar a la conquesta democràtica de les actuals institucions colonials: el parlament colonial valencià i els ajuntaments colonials. Omplir el parlament colonial de sobiranistes elegits específicament per proclamar unilateralment l'acabament de l'Estat d'excepció que existeix des de 1707 i la proclamació –amb el mandat popular, perquè ha d'anar en el programa dels candidats– de l'Estat Valencià, de la República Valenciana, lliure i sobirana, amb la redacció d'una Constitució valenciana, per damunt la qual no pot haver-n'hi una altra, que posteriorment ha de ser referendada pel poble valencià.

La Constitució de la República Valenciana, plasmació legal de la sobirania del poble valencià que nosaltres proposem

- Ha de ser la llei per damunt la qual no pot haver- n'hi una altra.
- Només ha de ser referendada pel Poble Valencià sobirà.
- Contemplarà el País Valencià com una República de ciutadans i ciutadanes de tota mena que s'organitza en règim de llibertat, igualtat i fraternitat.
- Ha de deixar oberta la possibilitat de concretar relacions polítiques amb d'altres territoris sobirans, però sense perdre mai la nostra sobirania.

L'aplicació d'aquesta proposta, segons les lleis del Regne d'Espanya, i pel nostre caràcter de colònia, cal dir que serà il·legal. Aquesta proposta, la seua aplicació, serà contemplada pels ocupants com il·legal. Per a nosaltres valencians serà legítima, però per a ells serà il·legal. L'acte de sobirania que des de dins del parlament valencià alliberat, exerciran els representants elegits democràticament per la majoria del poble valencià toparà amb l'oposició dels ocupants i dels seus col·laboradors. Però la determinació, en eixos moments, dels valencians per assolir la independència de manera pacífica i democràtica, comptarà amb el suport dels pobles democràtics de la resta del món i el nostre alliberament serà inevitable.

Aquesta proposta independentista valenciana i rupturista amb el Regne d'Espanya és inèdita i per això se'ns presenta, a hores d'ara, com inabastable, fora de tota expectativa i inversemblant. Efectivament. Mai fins ara al País Valencià –concretament des del 29 de juny del 2006 en què l'Associació **Constantí Llombart** i Esquerra Nacionalista Valenciana van redactar un document sobiranista i republicà i van constituir la plataforma republicana “Sobirania Valenciana”– s’havia plantejat una proposta sobiranista i republicana per assolir un Estat Valencià independent i la República Valenciana. La reivindicació, a finals del segle XIX, de l’*Estat Valencià* –així com la d’*Estat Català* i la d’*Estado Aragonés* de 1883– dins del *Pacto* o *Constitución Federal* promogut pel *Partit Republicà Federal*, del qual formava part un jove **Blasco Ibañez**, malgrat el nom d’*Estat Valencià*, no és un precedent; com no ho és el pensament polític de **Rafael Trullenque** que en el seu discurs ‘Nacionalismo Valenciano’ fet el 26 de febrer de 1915 en la Casa de la Democràcia – el feu del ‘blasquisme’ ja aleshores en mans de l’antivalencià **Azzati**-reivindicà una *República Valenciana*, però de clar contingut federal espanyol, el mateix contingut que el de l’*Estat Valencià*, del *Pacto* o *Constitución Federal*. Per a Trullenque, la *República Valenciana* tenia com objectiu cooperar en la reconstrucció general espanyola i ho deia amb aquestes paraules:

“Preocupémonos, pues, de la restauración de nuestra patria, como los catalanes se preocupan de la suya y, si todas las nacionalidades españolas hacen igual, la restauración de España será un hecho evidente”

La República Valenciana, l’Estat Valencià, que els sobiranistes valencians republicans proposem, no té com objectiu restaurar Espanya. Nosaltres renunciem a cap encaix amb el Regne d'Espanya o amb una República Federal espanyola, els promotors de la qual –la concepció que en tenen d’ella– no parteixen ni volen la sobirania valenciana; la seua fal·laç defensa del dret d’autodeterminació dels pobles -només faltaria que no foren demòcrates-, pot servir per Catalunya o el País Basc, quan ells parlen d’autodeterminació estan pensant en Catalunya o en el País Basc; per a ells la resta és i la volen Espanya. I el País Basc o Catalunya, si és per ells també, com va quedar provat la nit de l’1 de febrer del 2005 en el parlament de la metròpoli, quan el senyor **Llamazares** i la senyora **Isaura Navarro** d’Izquierda Unida van votar NO, sumant els seus vots als dels dos partits dinàstics espanyols, per a impedir el debat de l'Estatut aprovat pel parlament basc. Fet que es va tornar a repetir, dues setmanes després, en el nostre parlament colonial valencià, el 16 de febrer de 2005 quan el ple de les Corts Valencianes va aprovar, a través d’una esmena transaccional a una proposta del PP, una resolució de rebuig al Pla

Ibarretxe que va comptar amb el suport dels tres grups parlamentaris que conformaven la Cambra (PP, PSOE i EU): els senyors **Ribó, Botella, Oltra i Cardona**, tots ells d'Esquerra Unida votant al costat dels partits dinàstics espanyols i amb l'aquiescència del seu partit, en un text pactat pels tres grups on el parlament colonial mostra el rebuig al Pla Ibarretxe, perquè considera que, i transcrivim textualment, *"pretén la vulneració de l'ordre constitucional"* i se suma *"a l'acord majoritari en contra de la proposta de reforma de l'Estatut basc adoptat pel Congrés en el debat que va tindre lloc l'1 de febrer passat"*. Perquè ens vinguen ara aquests 'demòcrates' de la República Federal espanyola parlant del dret d'autodeterminació; eixe dret que esgrimeixen sempre davant de nosaltres i que és el millor opi que utilitza l'esquerra espanyola –cal dir amb prou èxit perquè fins i tot arrossegueu a l'esquerra independentista catalana– per mirar de fer impossible el moviment sobiranista valencià.

Per a nosaltres Espanya, com a possibilitat d'un projecte compartit i contemplant la Constitució espanyola de 1978 i el seu desenvolupament, va finiquitar definitivament l'1 d'abril de 1939. L'Estat Valencià que nosaltres, sobiranistes valencians republicans, reivindiquem no pot contemplar cap acord o dependència amb altres Estats sobirans si no estan fets des de la nostra total independència, a la qual mai renunciarem.

Però la Constitució valenciana que proposem, hem dit abans, ha de deixar oberta la possibilitat de concretar relacions polítiques amb d'altres territoris sobirans. En aquests sentit hi poden haver en el si del moviment sobiranista valencià republicà, distintes sensibilitats en funció de les concrecions o no, a la qual el poble valencià, en base a la seua sobirania i interessos, vullguera relacionar-se amb altres territoris sobirans. Cada una de les sensibilitats pot tenir el seu projecte de futur que pot lliurement i democràticament plantejar al poble valencià. Però el ciment que ens uneix ara és la lluita per assolir la sobirania del poble valencià i en el futur per mantenir-la. Tots els que estem per aquest objectiu hem de tenir una mateixa unitat d'acció política i aquesta pot estar al marge del tipus de societat a la que cadascú aspira i de les distintes propostes de relacions amb altres Estats sobirans. El ciment que ens uneix a tots els sobiranistes valencians republicans és que per damunt dels valencians, ningú; per damunt de la sobirania dels valencians, res; per damunt de la nostra Constitució, cap altra. La nostra proposta ve a dir que el poble valencià sempre ha de tenir la paella pel mànec, per fer o desfer, per acceptar o rebutjar, per anar o tornar.

Fins aquí l'exposició d'allò que som i els nostres objectius. Però tornem a la situació actual. Ara vindria la part que podríem titular 'La República Valenciana i els seus enemics'.

Els elements que s'oposaran a la **República Valenciana**, seran de dos tipus. Uns, objectius, i uns altres, subjectius, i tal vegada aquests influïts pels primers.

El primer element objectiu d'oposició a la **República Valenciana** és l'Estat espanyol o Espanya amb la seua força militar dissuasòria i el fet que són els recaptadors i propietaris dels nostres impostos. Ells tenen la caixa dels diners.

El primer element subjectiu i fonamental, fins i tot per damunt de l'element objectiu del propi Estat espanyol, és el mateix poble valencià convençut de la impossibilitat de recuperar la sobirania política i/o que aquesta pugua millorar la seua situació personal i/o perquè aquesta li comportés greus represàlies. Vèncer amb arguments convincents i una acció política escaient per agafar confiança per superar aquestes incerteses serà necessari, encara que no suficient.

Vaig a parlar d'un d'aquests elements objectius que esdevenen subjectius per els valencians. Un valencià podria dir-nos: *“Jo estaria a favor de la **República Valenciana** però els valencians necessitem l'aigua i els nostres veïns ens la podrien tallar i farien inviable el nostre Estat”*. D'acord. Cal estar d'acord amb els valencians que pensen així perquè pot ser una possibilitat. Llavors la nostra lluita per la **República Valenciana** ha d'anar lligada, entre altres qüestions, a una proposta geoestratègica i geopolítica d'un espai vital o bioespai, si vos sona millor, que implique els nostres veïns i que a continuació vaig a exposar.

El nostre bioespai, el d'un País Valencià lliure i sobirà, el de la **República Valenciana** és el territori que comprèn les conques que porten l'aigua a la Mediterrània. Parlem de les conques compartides del Segura, del Xúquer, del Tàuria, del Millars i de l'Ebre. Tot el territori peninsular que porta l'aigua a la Mediterrània tenim interessos compartits. Els nostres agents econòmics més actius, amb els dels territoris que ens envolten, són conscients, tots ells, que la nostra situació geoestratègica ens col·loca en el bell mig de l'euroregió amb més expectatives i que per la falta de sobirania política i pel nostre caràcter de colònia, els nostres ocupants – que saben que més tard o d'hora se'n tindran d'anar– no aporten el que cal perquè el territori vaja endavant. És necessari fer propostes polítiques sobiranistes i republicanes dins aquest territori. Nosaltres els valencians amb la reivindicació de la **República Valenciana**; els catalans amb la reivindicació de la **República Catalana** i els aragonesos, que ja tenen nuclis sobiranistes i republicans, reivindiquen ja la **República Aragonesa**. Però cal anar més lluny. El territori manxec conegut per **Mancha de**

Montearagón o Mancha de Aragón de Conca i Albacete estan abocats a la Mediterrània. De la mateixa manera que l'antic **Regne de Múrcia**. Cal proposar a aquests veïns, a aquestes regions històriques amb interessos compartits amb nosaltres els valencians, que passen de la seua dimensió geogràfica i reivindiquen una dimensió política, .que comencen a organitzar-se políticament i de manera sobirana, per dilucidar coordinadament i solidàriament les polítiques geoestratègiques que compartim. Els interessos d'aragonesos, catalans, manxecs, murcians i valencians estan en la Mediterrània, no en l'Atlàntic i ens calen estructures polítiques sobiranes per defensar en Europa els nostres interessos..

En la mesura que aquesta política compartida i coordinada amb els territoris dels nostres veïns avança, els efectes subjectius dels valencians per superar les incerteses d'una sobirania i independència desitjada s'aniran superant i ja només quedaran els impediments objectius, que amb una acció democràtica de la política internacional podran ser superats.

I ho tornem a dir. Malgrat que aquesta proposta se'ns presenta, a hores d'ara, com inabastable, fora de tota expectativa i inversemblant, la nostra confiança en la potència alliberadora del missatge, unida als interessos de la majoria dels valencians que, en un futur, coincidiran amb ella per necessària i útil, ens fa que la nostra determinació per posar el tren de la sobirania del poble valencià en marxa, siga total i determinada. La història dels pobles mai no s'acaba d'escriure. Els valencians hem arribat vius al segle XXI, conscients de la nostra existència i, els sobiranistes republicans, en capacitat per fer aquesta proposta que hui presentem.

Una proposta per a dotar el nostre poble d'un nou marc jurídic que ens permeta deixar de ser un país econòmicament espoliat, ecològicament agredit, culturalment bandejat, políticament sotmès i, dins d'Europa, aïllat.

Una proposta per assolir l'Estat Valencià, lliure i sobirà.

Una proposta on s'ha de complir que :

En la República Valenciana cap persona ha de trobar-se en la situació d'haver de demanar permís per a poder viure!

La situació actual

La Monarquia borbònica restaurada per **Franco** –la mateixa que va instaurar l'Estat d'excepció, encara vigent, als valencians en 1707– i la Constitució de 1978, que pretén legitimar-la, són les institucions que fonamenten l'actual estat de dret.

Fins ara qualsevol manifestació a favor de la possibilitat de modificar la Constitució en una línia d'aprofundiment democràtic ha trobat d'immediat la reacció –amb l'acusació de ser propostes desestabilitzadores– d'aquells que la van dictar i també d'aquells que es van prestar a representar el teatre de l'anomenat consens, d'allò que va ser, veritablement, una *empassada*, sota l'extorsió de l'aparell militar franquista.

Des del mateix sistema s'ha acceptat que el procés va ser "**singular, sui generis i heterodox**" (Lucas Verdú: *La singularidad del proceso constituyente español*. Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1978 i Ferrando Badia: *Teoría de la instauración monárquica en España*. IEP, Madrid, 1975).

- "**Singular**" en la mesura que no existeix una ruptura legal i per la presència "**dels poders fàctics que han conservat intacte el seu poder**".
- "**sui generis**", "**per la disminució** (absència diríem nosaltres) **del poder constituent en la seua qualificació de sobirà i originari**".
- "**heterodox**", "**per no seguir els cànons tradicionals de la dogmàtica democràtica constitucional**" és a dir per l'absència d'un govern provisional encarregat d'organitzar la transició pacífica del règim anterior al nou; la inexistència d'una Assemblea unicameral encarregada de redactar la Constitució, la qual va ser substituïda per una Ponència reduïda on faltaven el PSP, tots els grups bascs i els partits catalans republicans i sobiranistes; i, finalment, l'absència d'una convocatòria feta per part dels "constituents" en aquest sentit.

Però també des del sistema, es vol justificar l'*empassada* al dir que si bé, en origen, va faltar un veritable procés democràtic, aquest va anar adquirint aquesta condició amb l'anomenat consens i pels objectius que es van marcar. Lucas Verdú ve a dir: "**la irregularitat o heterodòxia del procés constituent espanyol pot jutjar-se segons els resultats als que arribe (...) La gènesi de la imminent Constitució ha sigut heterodoxa; els seus efectes, si aconseguix consens i duració, ortodoxes**". Es a dir la fonamentació de l'*empassada* del 78 obliga el manteniment continu del **consens** per part del "bloc constitucional" i al manteniment del seu silenci per a fer-la "**ortodoxa**".

Després de més de trenta anys de la instauració de la segona restauració borbònica, cal preguntar-se si estem ja en condicions de saber si es pot denunciar obertament la situació o si l'anomenat "bloc constitucional" continuarà fent-nos voler creure la fal·làcia de la legitimització democràtica de l'actual estat de dret o, allò que encara és pitjor, la mentida d'afirmar que podem cabre tots en aquesta monarquia i que el contingut de la Constitució és realment demòcrata.

La nostra resposta és clara:
ni cabem en esta Constitució, ni hi volem cabre.

El nostre objectiu és l'assoliment de l'Estat Valencià, de la República Valenciana i de la promulgació de la nostra Constitució Valenciana, per damunt la qual no pot haver-n'hi altra.

Però a més cal denunciar les futures fal·làcies que en el procés d'acostament a la nostra sobirania s'aniran produint. En la mesura que els processos sobiranistes avancen, des d'Espanya començaran de nou a parlar i a oferir l'Estat federal o, fins i tot, la República Federal. Cal dir-ho ja. L'Estat espanyol és ja un Estat federal i, fins i tot, amb alguns territoris amb pinzellades confederals com són Euskadi, Navarra, Canàries, Ceuta i Melilla. Un Estat que eufemísticament l'anomenen Estat de les Autonomies. Una bona prova d'això és el que ha succeït al recent congrés del partit *Union Progreso y Democracia* de Rosa Díez a on s'ha aprovat proposar una reforma constitucional per acabar en els concerts econòmics bascos i navarresos amb la proposta de definir a l'estat espanyol com a un Estat Federal.

Doncs bé, és l'actual Espanya ja federal, en matisos confederals per alguns, la que els sobiranistes valencians republicans diem que no ens aprofita; i la rebutgem perquè volem un poble valencià sobirà i amb capacitat de decidir el seu futur.

La reivindicació de l'Estat Federal, canviar el nom i mantenir la mateixa estructura, serà el parany que tractaran d'utilitzar per enganyar, una vegada més, al nostre poble i que d'eixa manera no puga reivindicar la seua sobirania. És el mateix parany que utilitzen certs partits de l'esquerra espanyola quan reivindiquen el dret d'autodeterminació per fer impossible el moviment sobiranista.

El dia de l'alliberament

Els sobiranistes valencians republicans som sobretot realistes, sabem que tenim uns compromisos que complir el dia que assolim la

nostra sobirania però també que tenim uns drets als que no pensem renunciar. Quins són estos compromisos i estos drets?

Al dia següent d'assolir la nostra sobirania heretarem la pertinença a una sèrie d'organismes internacionals OTAN, UE, Euro, Schengen, i tindrem de negociar les nostres responsabilitats amb ells.

Haurem d'assumir la part que ens corresponga de deute del *Reino de España*. També la República Valenciana tindrà uns compromisos amb els nostres conciutadans, tindrà de garantir les prestacions socials de tot tipus.

Ens pertocarà una part de les reserves del Banc d'Espanya, una part de la caixa de reserva de la seguretat social espanyola, una part del patrimoni d'Espanya. No podem renunciar als nostres drets perquè seria renunciar als drets de tots els valencians, ja els agradaria als espanyols que plantejarem un abandó d'Espanya sense més.

En la negociació dels nostres drets és on estarà la dificultat per assolir la sobirania; la possibilitat de no compliment de les seues obligacions per part del *Reino de España*, serà la por i el xantatge que utilitzaran per retardar el més possible el suport popular per assolir la sobirania.

És un procés, este que proposem, inèdit fins ara al món occidental. Els exemples més pròxims són les propostes de l'Escotish National Party i les del Partit Quebequès.

La República Valenciana que volem

Evidentment no la volem corrupta, la volem **garantista i republicana**, en el sentit moral de la paraula republicana. Les dos lleis més importants d'un Estat són la seua Constitució i la Llei Electoral. Una Constitució valenciana amb voluntat integradora i no excloent de cap part de la nostra societat.

Una Llei Electoral unicameral, de circumscripció única, de representació proporcional, amb llistes obertes i vot transferible. Els exemples, dins la UE, són els d'Irlanda i Malta. La finalitat és fer que els vots de tots el ciutadans tinguen el mateix valor i també acabar en la fal·làcia del vot útil.

Hi han dos valors principals, entre d'altres, que un Estat deu garantir que són l'administració de justícia i la seguretat dels ciutadans i els seus béns.

La legislació ha de ser simple i garantista per al ciutadà.

Actualment estem patint una hiperlegislació normativa per banda de l'Estat espanyol, resultant que els seus ciutadans tenen per impossible complir la llei amb la qual cosa queden sempre a disposició del funcionari de torn.

Posem un exemple. Tots sabem com és de difícil, tal volta impossible, que és obrir qualsevol negoci, siga el que siga, tenint totes les llicències definitives; la qual cosa implica l'estar durant un temps al marge de la llei i dependent de l'arbitrarietat de l'administració, és a dir el marc legislatiu espanyol ens converteix de ciutadans amb drets en súbdits a qui se'ls consenteix segons quines coses, açò que és una vella herència no ja del franquisme sinó de l'administració històrica espanyola és justament el que no volem en matèria legislativa en el nostre país, volem una República Valenciana amb una legislació clara, definida competencialment i fàcil de complir per a recuperar el paper de ciutadans-governants i deixar de ser súbdits, més o menys, espavilats. Una societat de ciutadans responsables és la base democràtica de la República Valenciana, responsables en deures i obligacions.

La República Valenciana ha de garantir la seguretat dels seus ciutadans i dels seus béns, per mitjà d'una justícia eficient i una policia republicana al servici dels ciutadans. Una policia de proximitat i un aparell judicial dotat suficientment perquè no es produïska l'indefensió dels ciutadans, bé siga per falta de recursos propis o per la falta de recursos aportats per la República que provoquen un allargament innecessari dels assumptes, una justícia àgil és la major garantia per als ciutadans.

En la República Valenciana no existirà l'actual diversitat de règims de la Seguretat Social; no és just que existisca una diversitat de prestacions basada en '*regímenes especiales*' i per tant no hi seran; volem que en la República Valenciana, les prestacions sanitàries estiguen sufragades des dels pressupostos generals de la República, és a dir sense pressupostos a banda; entenem que és més just i socialment més avançat que al sistema de la seguretat social s'aporte per rendes obtingudes, del tipus que siguen, i no exclusivament per rendes del treball.

Estem vivint a nivell global una situació econòmica producte de la mateixa essència del sistema vigent, basat en l'obtenció del benefici a

qualsevol preu, però que en el Regne d'Espanya està agravada per una gestió que, consentida per tots els governs dinàstics espanyols, han realitzat les entitats financeres, caixes i bancs, en els últims anys, en inversions immobiliàries fora de tota prudència a costa de l'economia productiva i d'una cobdícia sense límit dels equips directius, arrossegant a la població a viure una fal·làcia econòmica.

Com a conseqüència estem veient dia a dia com des del govern espanyol i amb l'auxili del Banc d'Espanya s'està produint una mena de nova LOAPA utilitzant les Caixes d'Estalvi, tractant d'aconseguir fusions que debiliten l'actual estat autonòmic, eixe que no se atreueixen a qualificar de federal, i per facilitar el negoci a la banca privada. Eixe mateix Banc de Espanya que se suposa és el supervisor del sistema financer i que ha deixat que es produïra l'actual situació i s'ha convertit en un instrument polític per a poder reduir el marc polític d'actuació de les comunitats autònomes. Un exemple d'açò és la possible fusió CAM-BANCAIXA, que és públic que nosaltres ens hem manifestat contraris a ella, així com a qualsevol que es pogués plantejar amb Caja Madrid.

La fusió CAM-BANCAIXA està sent utilitzada per a generar, una vegada mes, un enfrontament entre *alacantins* i *valencians*; enfrontament que l'únic que fa és debilitar-nos com a poble.

Encara estem esperant que algú argumente amb números quins avantatges tindria esta fusió; els desavantatges han estat prou explicats per aquells que hi estem en contra.

Nosaltres proposem que la funció de control que actualment realitza l'Institut Valencià de Finances sobre les Cooperatives de Crèdit s'estenga a les Caixes d'Estalvi en tant que entitats semipúbliques, fins a assolir la nostra sobirania. Una volta obtinguda l'IVF seria l'orgue supervisor del sistema financer en la República Valenciana.

Les properes cites electorals

El nostre compromís, el de la coalició ENV-RV, és el de presentar-nos electoralment fins aconseguir la majoria parlamentària sobiranista. Entenem que esta majoria, a més de nosaltres, estarà formada per altres grups sobiranistes. Tots junts haurem de proclamar unilateralment la sobirania del poble valencià, l'Estat Valencià, la República Valenciana.

[Document llegit per Víctor Baeta en nom de RV/PVE i per Josep Velasco en nom d'ENV a l'Hotel Inglés, l'u de desembre de 2009]

Annex 8

CONSTITUCIÓN DE LA REPÚBLICA ESPAÑOLA de 1931

España, en uso de su soberanía, y representada por las Cortes Constituyentes, decreta y sanciona esta Constitución.

TÍTULO PRELIMINAR

Disposiciones generales

Artículo 1.

España es una República democrática de trabajadores de toda clase, que se organiza en régimen de Libertad y de Justicia.

Los poderes de todos sus órganos emanan del pueblo.

La República constituye un Estado integral, compatible con la autonomía de los Municipios y las Regiones.

La bandera de la República española es roja, amarilla y morada.

Artículo 2.

Todos los españoles son iguales ante la ley.

Artículo 3.

El Estado español no tiene religión oficial.

Artículo 4.

El castellano es el idioma oficial de la República.

Todo español tiene obligación de saberlo y derecho de usarlo, sin perjuicio de los derechos que las leyes del Estado reconozcan a las lenguas de las provincias o regiones. Salvo lo que se disponga en leyes especiales, a nadie se le podrá exigir el conocimiento ni el uso de ninguna lengua regional.

Artículo 5.

La capitalidad de la República se fija en Madrid.

Artículo 6.

España renuncia a la guerra como instrumento de política nacional.

Artículo 7.

El Estado español acatará las normas universales del Derecho internacional, incorporándolas a su derecho positivo.